

ченцето, което бѣ сжщо изгладнѣло, тичаше наоколо и душеше снѣга. „Ще го изямъ“ реши вълчицата. Тя се приближи до него, а то я близна по муцуната и заквича, като помисли, че тя иска да играе съ него. Нѣкога тя ядѣше кучета, но сега отъ кученцето ѝ замириса на кучищина, и понеже бѣше ослабнала, не можа да понесе тая миризма, стана ѝ отвратително и тя се отдрѣпна на страна.

Презъ нощта стана студено. На кученцето додѣя и то си отиде у дома.

Пакъ на ловъ.—Когато вълчетата заспаха дълбоко, вълчицата пакъ се упжти на ловъ. Както и миналата нощ, тя трѣпнѣше и отъ най-малкия шумъ; плашеха я пѣноветѣ, дърветата, а тъмнитѣ и самотно стоещи хвойни, които отдалечъ приличаха на човѣци. Тя тичаше отъ страна на пжтя. Изведнажъ, далечъ по пжтя се мѣрна нѣщо тъмно... Вълчицата напрегна очи и уши: наистина, нѣщо вървѣше отпредъ и дори се чуваха равномернитѣ му стѣпки. Не е ли това язовецъ? Тя предпазливо, едва поемайки дѣхъ, настигна тъмното петно и го позна. Това бѣ кученцето, което бавно се връщаше въ зимната кжшурка.

— Дали нѣма да ми побърка работата и тоя пжтъ?—помисли вълчицата и бързо отърча напредъ.

Но кжщичката бѣ вече близко. Тя пакъ се изкачи по прѣспата върху обора. Вчерашната дупка бѣ запълнена съ слама и върху покрива бѣха сложени двѣ нови греди. Вълчицата почна бързо да работи съ крака и съ муцуна, като се оглеждаше, не иде ли кученцето. Но още не подушила топлата пара и миризмата на тора, тя чу задъ себе си радостенъ лай: връщаше се кученцето. То скокна